

*Те слово, що я вистраждав в борні
З невіглаством, яке на кожнім кроці,
В чужу сорочку не вдягаю я, ні,
Воно в моїй, хоча й простій сорочці.*

Павло РАЧОК.

Журналіст – громадянин, інтелектуал, митець, гуманіст, особистість. Можна назвати ще чимало загальнолюдських цінностей, які притаманні саме йому.

Мені, вчителю, досить складно писати про професійних журналістів. Про їх творчий неспокій, відомий мені ще з 70-х років минулого століття.

Журналіст – це не просто фахівець, на мою думку, – це людинознавець. Він повинен відчувати особливості кожної людини, її погляди, переконання, покликання, інтереси, мрії, надії, вагання, труднощі. А компетентність в галузях науки, освіти, виробництва, медицини, культури, спорту тощо? Дійсно, треба бути інтелектуалом.

Журналісти пишуть про все і всіх. А я з нагоди Дня журналіста хочу розповісти про

Журналісти

творчу когорту «Надслучанського вісника». Їх багаторічна праця розкриває філософію сердець українців, їх життя, світогляд. Отож можна знайти цікаве в кожній колонці, в кожному рядку, адже ті проблеми, які журналісти піднімають на сторінках «НВ», непокоять нині і суспільство. Бо його криза – це не лише курс долара і євро та економічна статистика, а й бажання осягнути внутрішній світ, знайти можливості, які можуть надати перспективи іншого порядку. Це стосується кожної окремої людини і людності загалом.

Але сьогодні нерозривно пов'язане з минулим. Отож невеликий екскурс в історію. Імена Олександра Матвієнка і Бо-

чанського вісника» з'явилися публікації з історії Української Автокефальної Православної церкви. На ті часи то була зарита тема. Однак редактор Борис Боровець зробив сміливий крок, знімаючи з неї «табу», бо мав тверде переконання: настав час вивчати і відроджувати справжню історію України.

Журналістський колектив, очолюваний Борисом Боровцем, має великий потенціал, йому під силу виконання будь-яких завдань, спрямованих на формування сучасної української інтелігенції.

Саме зі сторінок «НВ» ми дізнаємось про земляків, що жили і творили поруч, ходили і ходять по цій березнівській землі і просявляють її на весь світ. Це і Михайло Яц-

«Полудень», «До чистих джерел», «Ностальгія», «На кладці сумнівів». На поезії Павла Рачка написано понад двадцять пісень, окремі з його поезій перекладено польською мовою.

Його поетичні акварелі і справді звучать, як музика. Це дегустація краси, поезія книжника, естета, гурмана слова, культури, дотримання строгих законів ремесла, заповіданих старими майстрами, незворушність естетичних принципів.

Павло Рачок відчайдушно б'ється над таємницями Всесвіту, його архітектури, життя і смерті, над загадками народження і призначення людини, доцільності її існування.

Очолювати відділ соціально-економічних проблем сьогодні непросто. Реальність су-

Саме їм ми повинні завдячувати тим, що сьогодні тішимося життям, сонцем, небом. Батьки рятували нас, як могли, від куль, голоду, холоду, але утверджували попри все головне: віру, надію, любов – триєдині сакральні поняття і слова.

Отака сила журналістського слова, яка бере тебе обіруч і змушує замислитись і не забувати ні на мить про вічне і святе. Так може писати тільки люблячий син, сім'янин, громадянин України.

Захоплює своїми публікаціями і гумористичними замальовками подружжя Віктора і Алли Куц. Алла Володимирівна – правник, активна громадська діячка, очолює громаду української інтелігенції та районну організацію Українських націоналістів. На сторінках «НВ» постійно піднімає проблеми формування національної свідомості, почуття національної гідності. А мисливські усмішки пана Віктора зачаровують тонким гумором і любов'ю до природи. Його «Толока» закликає зробити кращим наше місто, виявляти ініціативу у громадських справах.

Статті Василя Пелеха – це відображення громадської позиції, яка ґрунтується на багаченні проблем зсередини, на конкретних деталях і ситуаціях.

Не можна не згадати і нинішнього головного редактора газети «Сім днів» Людмилу Дендюк-Мошнягу, яка почала шлях у професійну журналістику громадським дописувачем. Починала свій трудовий шлях з посади коректора у нашій районці, а на заслужений відпочинок вийшла, будучи заступником головного редактора обласного часопису «Вісті Рівненщини», Надія Хильчук. Справжніми друзями газети, активними громадськими кореспондентами зарекомендували себе член Національної Спілки письменників України Людмила Литвинчук, член Національної Спілки журналістів України Микола Зубчик, а також краєзнавці Олександр Сосновчик, Наталія Трохлюк, Степан Ткачук, літописець с. Бистричі Федір Стахнюк, літературознавець Тетяна Марцінюк. Майстром живописання людських доль постає в своїх та лановитих публікаціях Марія Ваврик. І скільки естетичної насолоди подарував читачам «НВ» своїми новелами, спогадами

професіонали. На жаль, вони передчасно відійшли в далекі засвіти. Я завжди любила читати їх матеріали. Вражала їх багата творча уява, правда, раціоналізм, доброта душі. О. Матвієнко і Б. Литвинюк були незвичайними людьми, розуміли своє призначення і своє покликання. Спілкувались на рівні думки і відчували атмосферу того складного часу в житті країни. Влучно і доречно використовували журналістське слово. А ще вони невтомно формували молоді кадри, гуртували довкола газети колектив громадських кореспондентів.

Багато літ очолює працюватий, творчий колектив нинішній головний редактор «Надслучанського вісника» Борис Тимофійович Боровець – учитель, журналіст, поет, письменник, дослідник, громадський діяч, член Національних спілок письменників та журналістів України. Знаний далеко за межами Рівненщини, автор багатьох поетичних збірок і прозових книжок, скрупульозного дослідження «Михайло Яцковський у документах, віршах і листах». У співтворчості з видатним письменником-земляком Андрієм Кондратюком Борис Боровець видав надзвичайно цікаву роботу «Поклик творчості. Бесіди про літературу і життя».

Слово поета-інтелектуала Бориса Боровця потужне і сьогодні. Воно світиться любов'ю до рідної землі, української мови, батьківської пречистої хати, всього того, що називається Батьківщиною.

Борис Тимофійович живо пише доступно, поєднуючи досвід осягнення світу загалом і менталітет поліщуків зокрема, їх ставлення до праці, співвідношення в їх житті віри, любові, філософії людського життя. Милозвучна українська мова, картини народного життя Березнівщини роблять прочитання його статей відкриттям неповторного польського «материка» в усьому його розмаїтті.

Б. Боровець як редактор добре знає, що в газетних матеріалах повинно бути щось таке, в чому читач кровно зацікавлений, чого він з нетерпінням чекає. Звичайно, газета встановлює рамки, а шляхи, підходи і методи теж не залишилися незмінними. Вирішуються завдання не які-небудь, а завдання чисто журналістського мистецтва, а завдання, які лежать в самій сучасній дійсності, економічні, соціальні, духовні.

На початку 90-х років ХХ століття повіяв вільний вітер. На сторінках «Надслу-

ла Бухович, і Микола Новосад, і Каленик Шульжук та чимало інших. Це справжні патріоти, які боролись, молились, працювали задля України.

Надія Миколаївна Ярмолюк – учитель, журналіст, заступник головного редактора «Надслучанського вісника», громадська діячка, просвітянка, поетеса, член НСЖУ. За багаторічну працю удостоєна високого звання «Зірка української журналістики».

Святом Поетоявлення назвав творчість Надії Ярмолюк відомий в Україні письменник Євген Шморгун. «Поруч живе, творить діяльний, вдумливий і серйозний митець, журналіст, - означає він у передмові «Літо вповні» до її збірки «Небес осінні сивина». Про що і про кого не писала б Н. Ярмолюк, в усьому світі щира любов, взаєморозуміння, ніжність, відданість Україні, її народу, історії, культурі.

Не слід уявляти собі справу так, що журналіст писав, писав «нормальні» матеріали про людей, а потім вирішив з понеділка писати по-новому. До цього спрямовує внутрішня логіка, велика душевна і духовна робота над собою, вміння і сміливість сприйняти розумом і серцем те, що вчора здавалось неможливим. Власне, оця щемлива українськість у переважній більшості публікацій Надії Ярмолюк вражає і хвилює тому, що вона – щира, бо завжди була присутня в душі авторки.

Надія Миколаївна вишукує таких людей, які захоплюють перипетіями їх складних долі, значимістю їхньої життєвої діяльності. Яким осяганням засвітили ці долі під пером Надії Ярмолюк. Згадаймо хоча б публікації «Мов колосок на життєвому полі», «Не зазнала розкошюньки», «Чому співали молотники», «За що, Господи?», «Усе тобі віддати в боротьбі», «Високе мистецтво материнства» та багато інших.

Чимало публікацій Н. Ярмолюк стверджують: пращури передали нам україномовну землю. Вони спонукують вслухатись, як промовляє наша земля до нас з вами українськими назвами трав, дерев, рослин, лісів, річок, озер, боліт, сіл, міст, хуторів.

Надія Миколаївна вміло співпрацює з громадськими кореспондентами в галузях історії, освіти, медицини, культури.

Павло Трохимович Рачок – журналіст, поет, громадський діяч, редактор відділу соціально-економічних проблем, член Національної спілки журналістів України, нагороджений Золотою медаллю української журналістики. Своїм поетичним світобаченням він ділиться з нами у збірках «Любисток для матері», «Храми душі»,

часного життя підсовує сюжети, в яких сила точного попадання слова здатна загнати політику в кут – знай своє місце. Але все набагато складніше. Журналіст глибоко усвідомлює нашу національну самобутність і хоче вийти за межі традиційної економіки. Свої матеріали детально аналізує, впорядковує і несе до читача правду.

Спортивні пріоритети Березнівщини теж є невід'ємною темою творчості Павла Рачка. Він інформує читачів про досягнення земляків, які виховані на хорошій спортивній базі району. Чимало березнівчан стали чемпіонами України у змаганнях на байдарках, зі стрільби, бойового гопака, важкої атлетики, греко-римської боротьби тощо. Автор не тільки сам пишається їх досягненнями, а й спонукає пишатись земляками читачів «НВ».

Теплих слів заслуговує Валентина Дехтяр. Скромна, разом з тим творча натура. Її публікації зацікавлюють щирістю, правдою життя, відзначаються любов'ю до людей, а інформативність «Від села до села» розкривають життя і працю мешканців району, їх громадську позицію, прагнення прикрасити будні творчими ремеслами.

З цікавістю зустрічають читачі публікації відповідального секретаря газети Марії Антонюк, фотознімки Юрія Касянчука. Колектив «Надслучанського вісника» запрошує до співпраці позаштатних журналістів і громадських дописувачів.

Не можна не згадати Петра Івановича Желінського – викладача, громадського активіста, члена НСЖУ. Його публікації різнопланові і життєствердуючі. Сьогодні надруковано немало творів про боротьбу українців за своє визволення, власну державність і незалежність. Історична правда поступово займає належне місце в житті українців. Петро Іванович добре знає, що минуле – то невід'ємна частина нашого життя, ми завжди стоїмо посередині між минулим і майбутнім. І втрачати національну пам'ять не маємо права. Тому дорога нам історія нашої України і не менш дорога сучасність, яка на наших очах стає історією. Як історик та краєзнавець проявив свою громадянську позицію в публікаціях «А монастир наш – український», «Дві любові Миколи Новосада». Не можна без хвилювання читати його автобіографічну сповідь «Худоба в порядку, а ми з матір'ю – неважно!». Це доля не лише його роду, а й всіх сімей повоєнного часу. Хвилювання і слези викликає ця розповідь і спонукає кожного з нас задуматись: нелегка була доля наших дідів, батьків.

Своїми матеріалами, спогадами, есеями визначний майстер слова, автор прекрасних романів «Хутір», «Пола межамі суєти», «Випромінювання любові» Андрій Кондратюк, якого з «Надслучанським вісником» єднає давня дружба.

Радує і творча молодь в журналістській царині. З інтересом сприймаємо ми радіопередачі та публікації Ірини Баковецької, Лілії Рижук, Богдана Гуменного, Юлії Іванюк, Олександра Мотруніча.

Переважна більшість читачів сприймає творчість журналістів як належне, дехто ставиться до неї скептично, з упередженням. А дарма! Адже їх творчість – то дзеркало нашого життя. Вони беруть сюжети з наших буднів, вони торують дороги в села, школи, на виробництво, в мистецькі організації, в людські долі, зрештою. Яким розмаїттям знань і вмінь, яким щедрим серцем треба володіти, щоб донести все це до кожної людини! В їх роботі вдосталь світла і тіней, боротьби з рутинною, принциповості і толерантності, реалії буднів і піднесеності свят, які звеличують душу людини, допомагають нам бути сильнішими, стійкішими у випробуваннях, двоборстві добра і зла. А ще їх газетні публікації життєствердуючі, отож додають нам оптимізму, насади у протистоянні негараздам.

Час нестримно іде вперед. Змінюється людина, дійсність і взаємовідносини між ними. Фотографії (як і живописні портрети) говорять про вчорашні і сьогоднішні дні, тому їх і зберігають. Теж саме можна сказати і про газетні шпальти. Не вірите? Спробуйте переглянути колишні підшивки і ви відчуєте їх хвилюючий подих.

Складна і часом небезпечна, але водночас цікава робота журналіста. Зустрічі з людьми, мандрівки в різні місця краю. Скільки доріг сторовано! Добирались колись різними видами транспорту, а то й пішки. Машина то рвалася вперед зі швидкістю 80 км, то перевалювалась з боку на бік, з узбіччя на узбіччя, пробіраючись роз'їждженими і нероз'їждженими піщаними коліями. Але хіба це перешкода для людинознавців? Тим паче, що попереду чекали нові несподівані зустрічі, неймовірні ситуації, події, факти, вражаючі історії.

Вперед і тільки вперед неспокойні журналісти! Міцного здоров'я, снаги творчості, щирої правди і любові вам!

Ольга ОСЕЙЧУК,
громадський кореспондент районки з 1972 року.
НА ФОТО: учасники наради робільської
та штатні працівники газети, початок
70-их років минулого століття.
Фото Павла РАЧКА.

